“ఐ యామ్ డెడ్,”

నేను చనిపోయాను. అనుమానం లేదు. నిజంగా చచ్చిపోయాను. చచ్చిపోయినందుకు నాకేం విచారం లేదు. ఎందుకంటే రెండేళ్ళుగా నేను చచ్చిపోవాలని కోరుకుంటున్నాను. ఆ కోర్కె నాలో వేయి తలలు వేసింది. మృత్యువు నాకోసం రాలేదు. నేనే, నేనుగా మృత్యువును ఆహ్వానించాను.

తనను ఆహ్వానించినవారంటే మృత్యువుకు ఎంతో యిష్టం. మనంగా ఆహ్వానించినపుడు అది మనల్ని భయపెట్టదు. బాధ పెట్టదు. నేను రోగంతో చచ్చిపోలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. యోగులవలె ఆత్మను సాధన చేశాను. జలసమ్మరణం నాకిష్టంలేదు. యోగులు, సిద్ధులు తాను మానవజన్మ ఎత్తినందుకు లక్ష్యం నెరవేరగానే తనువు చాలిస్తారట. తాముగానే మృత్యువును ఆహ్వానిస్తారు. నేను అదే ప్రయత్నించాను.

నా పిలుపు విని మృత్యువు వచ్చింది. అదే నాకు తృప్తి. మృత్యువు నాకు భయంకరంగా అగుపించలేదు అదొక భయంకర రూపం కాదు. అసలు దానికి రూపమే లేదు. కనుక భయపడవలసిన అవసరం కలగలేదు.

ఒక్కసారిగా శరీరం నా స్వాధీనం తప్పింది. అంతే పంచేంద్రియాలు పని చేయడం ఆగిపోయాయి. ఒకవిధమైన మత్తు, మగత నన్ను క్రమ్మింది నా

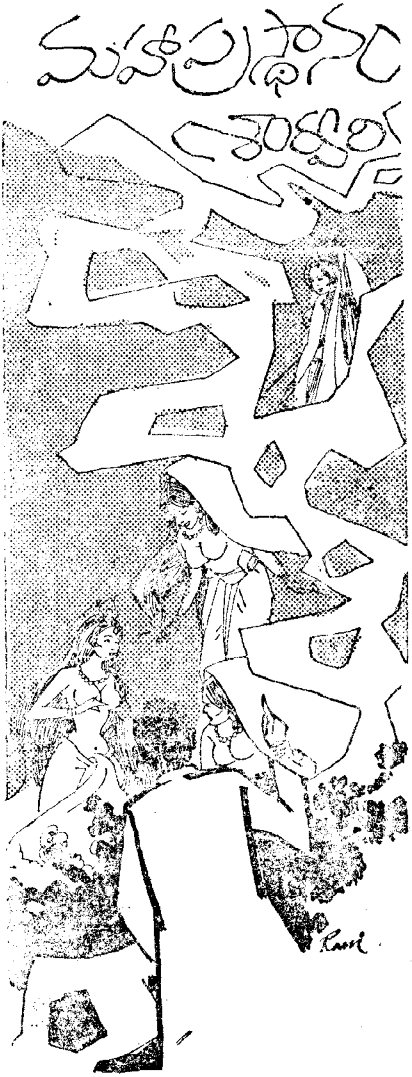

శరీరం ఘనీభవించిందా! ఏమో! చలనం లేదు. అలాంటిదేదో జరిగింది. ఏదో జరుగుతున్నదని నాకు తెలుస్తూనే ఉంది. ఆ జరిగేదానిపై నా శక్తి లేదు. నా ప్రమేయం లేదు.

విశ్చేతన స్థితిలో ఆత్మకు చైతన్యం కలిగింది. నా శరీరంనుండి మరొక శరీరం విడుతోంది. ఈ భౌతిక శరీరంలో మరొక శరీరం ఇమిడివున్నట్లు నాకు తెలియదు. ఇందులో లీనమైపోయివున్న మరొక దివ్యశరీరం అది. ఈ శరీరం నుండి విడిపోవడానికి అది పడ్డ శ్రమ ఇంతా, అంతా కాదు. అట్లా వేరై, నెమ్మదిగా పైకి లేచింది. రెండు పిలువుల ఎత్తుకు పోయి విటారుగా నిలబడ్డది. క్రింద చైతన్యరహితంగా, మరణస్థితిలో ఉన్న శరీరాన్ని చూచింది. నీకూ నాకూ ఋణం తీరింది అన్నట్లు. అంటే మరణం తర్వాతకూడా నన్ను నేను గుర్తించి, తెలుసుకోగల నన్నమాట.

అది నా సూక్ష్మ శరీరం. ఎంత తేలికగా వుంది! సూక్ష్మమే గాని, అది పరిమాణంలో స్థూల శరీరంకన్న పెద్దది. అది వెలుగుముద్ద రంగులో ఉంది. ఆ రంగును ఎన్నడూ చూడలేదు. క్రమంగా నాలో పరిసరాల జ్ఞానం పలచబడుతోంది. ఇల్లు, బంధువులు, మిత్రులు....అన్నీ, అందరూ మరుగవుతున్నారు. ఎవరూ కనిపించడంలేదు. ఎవర్ని గురించిన జ్ఞాపకాలు నాలో మిగలలేదు.

ఒక్కసారిగా దివ్యమైన నా సూక్ష్మ శరీరం విశ్వరూపం దాల్చినట్లు, భూమి నుండి ఆకాశం అంత ఎత్తుకు పెరిగింది. నేనే విశ్వం అంతా ఆక్రమించాను. మరు క్షణంలో అది చిన్నదై, అతిచిన్నదై అణువురూపం దాల్చింది. అది ఒక చిన్న వెలుగు శకలం....తిరిగి నా రూపంలో నా ప్రయాణం మొదలైంది.

గాఢాంధకారం....నా చుట్టూ తిమిరా వళి. విశ్వమే చీకటిమయం అనిపించింది. రాకెట్‌ను మించిన వేగంలో నా ప్రయాణం. చీకటిలో నేనొక వెలుగుదీపాన్ని. నాచుట్టూ ఉన్న చీకట్లు విచ్చుకున్నాయి. క్రమంగా ఒక మందమైన వెలుతురు. అది ఉషోదయ వెలుతురులాంటిది. నా చుట్టూ తారకలు .... వియన్మండలంలో ప్రయాణం. నేను ఎక్కడనుండి బయలు దేరానో, ఎక్కడకు వెడుతున్నానో తెలీదు. వేల, లక్షల నక్షత్రాల మధ్యగా నా ప్రయాణం సాగుతోంది. కళ్లు నులుపు కుని చూద్దామంటే చేయి కదలదు. నాకు చేతులున్నాయా....శరీరంలో అవయవాలు ఉన్న జ్ఞానంవుంది గాని, అవి స్వాధీనంలో లేవు. ప్రపంచం ఏమైంది నాతో పాటే మాయమైందా! మాయ!!

ఒక అద్భుతమైన కాంతిలోకం చేరు కున్నాను. అది కాంతి కాదేమో! వెలుగు. అతి మందంగా, మెత్తగావున్న వెలుగు. అక్కడ సూర్యుడు లేడు, చంద్రుడు లేడు. కానీ, వెలుగును, వెన్నెలను మించిన స్వచ్ఛమైన వెలుతురు అది. నియాన్‌లైట్ల మత్తువెలుగు. లేత ఆకు పచ్చ, పీలం, పసుపు పచ్చ, పాలల్లో రంగరించినప్పటి కాంతిప్రవాహం అది.

శరీరాన్ని మత్తెక్కించే పరిమళం

వీస్తోంది. సలలిత సంగీతంవంటి మలయ పవనాలు వీస్తున్నాయి. అదేదో లోకపు పొలిమేరలు కావచ్చు. క్రింద నేలవంటి గట్టి ఆధారం లేకపోయినా నిలబడ్డాను.

మల్లెపువ్వులు పరబూసిన నవ్వులు. జలతరంగిణి తరంగ ధ్వనులు. ఎవరిదో నవ్వు... చిరునవ్వు! కిలకిలలు. నాకు వినిపిస్తూనే వుంది. పంచేంద్రియ జ్ఞానం లేదుగానీ, అరం జ్ఞానం ఏదో ప్రజ్ఞ ఉన్నది.

"ఎవరు నువ్వు" అడిగాను.

ఎట్లా అడగగలిగాను? ఏమో! అడిగా నవిపించింది.

ఒక అజ్ఞాతహస్తం నా చేతిని పట్టుకుంది. ఆ స్పర్శ, పట్టుకంటె మెత్తగా, మృదువుగా ఉన్నది. మనిషా! అసంభవం! దేవతా! ఏమో!! అప్సరసా! కనిపించదేం? గుండె గుబగుబలాడింది.... భయం కాని భయం!

"ఎవరు నువ్వు" మళ్ళీ ప్రశ్నించాను.

"నేనే. నీకు ప్రియమైనదాన్నే" రూపంలేని వ్యక్తి సమాధానం.

నాకిష్టమైన వ్యక్తి? అంటే ఆడా? మగా? నాకు అనేకమంది ఇష్టం. అందులో ఎవరని? గొంతు గుర్తించలేకపోయాను. "ఎవరు నువ్వు? వరూధినివా? శకుంతలవా?" మళ్ళీ అడిగాను. ఆ ప్రబంధ కన్యలంటే నాకిష్టం.

"ఆంతకు మించిన అందగత్తెనే" ఆమె నవ్వు .. కవ్వింపు.

"పోనీ క్లియోపాత్రావా? అనార్కలీవా?"

"అంతకన్న సొగసుకత్తెను .... వలపు మిఠాయిని" నవ్వు.

"ఎవరు నువ్వు"

"నీవు ఊహించే అందరి అందాన్ని నేను. అందరి సొగసు నేను. మంచిని నేను. సౌందర్యాన్ని నేను. ఒకరి తీయని పెదవులు, మరొకరి నునులేత చెక్కిళ్లు, మరొకరి శరీరలావణ్యం, స్నిగ్ధత అన్నీ నాలో ఉన్నాయి."

"అయితే ఇక్కడెందుకున్నావ్. నేను చచ్చిపోయాను. నావల్ల నీకేం ప్రయోజనం? నీవూ చనిపోయావా! భూమ్మీద బ్రతికుండగా కనిపిస్తే బావుండేది."

"నాకు చావులేదు. ఆ లోకంలో నీవు నన్ను పొందలేవుగా."

"అయితే కనిపించవేం!"

"నీలోని తీరని కోరికల రూపాన్ని నేను. తియ్యనిరూపాన్ని."

పరవాలేదు. భూలోకం వదిలినా, నా సౌందర్యారాధన ముగియలేదు. ఇక్కడా ఒక వలపులరాణి దొరికింది. కాస్త వేదాంతంకూడా నేర్చినట్టుంది.

నేను అనుకునేవన్నీ ఆమె గ్రహిస్తోంది. గొప్ప చిక్కే. ఒక్కసారిగా ఆమె చేయి విడలించుకున్నాను. హాయిగా చచ్చిపోతే మళ్ళీ ఇదేం బంధం!

అంతలో నా ఎదురుగావున్న గాలి అది గాలి అవునో కాదో తెలీదు, శూన్యం ప్రోగై గడ్డకట్టడం ప్రారంభించింది

అందులోనుండి ఒక ఆకారం రూపు దాల్చింది.

ఆమె స్త్రీ. అవును స్త్రీయే! ఆ నిర్మాణం స్త్రీదే. అద్భుతమైన సౌందర్యం. బంగారం కరుగుతున్నప్పుడు కనిపించే స్వచ్ఛమైన రంగు ఆమె శరీరం. ఆమె శరీరంపైన వస్త్రాలు ఉన్నాయా! లేవు. కానీ ఉన్నట్లే వుంది! ఉన్నాయా లేవా, తేడా తెలియటంలేదు. ఆమె సౌందర్యం అద్భుతం. నేను బ్రతికుండగా ఆమె కనిపిస్తే ఇలా చచ్చిపోయేవాణ్ణి కాదు.

ఆమె నా మనస్సులోని ఆలోచన గ్రహించింది.

"చనిపోతే గానీ, నేను దక్కను. మీ ఋషులు మునులు ఘోరంగా తపస్సు చేసింది, ఈ కౌగిలిలో సుఖించడానికేగా" అన్నది నవ్వుతూ ...ఆ నవ్వు వెన్నెల క్రుమ్మరించినట్లుంది.

"అయితే నువ్వు?" అనుమానంగా అగాను.

"ఇప్పటికు నీదాన్ని, రంభను" సుకుమారంగా చూచింది నా చేతిని. తన చేతిలోకి తీసుకుని లాలించుకుంది. ఆమె శరీరం వెచ్చగా లేదు. ఆ స్పర్శ నాలో కోర్కెల్ని మందించలేదు. ఊహలో అర్జునుడు ఇలాగే ...

"నేను నీకోసం తపస్సు చేయలేదే! నీ కౌగిలికోసం, నీ పొందుకోసం నేనెన్నడూ తహతహలాడలేదే" అన్నాను.

"కావచ్చు. నిన్ను చూడగానే నాకు మనసైంది. నాలో అణగిపోయిన కోర్కెలు మేల్కొన్నాయి. మానవులతో సుఖించడం నాకిష్టం. చాలా కాలమైంది మనుష్యులతో సుఖించి. ఈ మధ్య ఎవరూ ఘోరతపస్సు చేయడంలేదు కనుక ఎవరూ ఈ దాపులకు రావడమే లేదు. దేవేంద్రుడు మమ్మల్ని మీ లోకం పంపడంలేదు. చాలా కాలమైంది. ఒక్కసారి మానవులతో సుఖించిన ఏ దేవతా, అప్సరస, ఆ అనుభవాన్ని మరచిపోలేదు."

ఆవిడ నిజంగా రంభా, లేక పక్కా వ్యభిచారా అనిపించింది.

"నీవు ఊహించింది నిజమే. నీ దృష్టిలో నేను వ్యభిచారినే కావచ్చు కానీ మా లోకంలో ఎవరికీ వ్యభిచార దోషం అంటదు. ఎందరితో సుఖించినా, మా కన్యత్వం చెడదు. చావుపుట్టుకలు లేనట్లు, జరామరణాలు లేనట్లు, మా యౌవనానికి, కన్యత్వానికి భంగం లేదు. ఈ దేవలోకంలో ఎవరికి ఎవరూ ఎల్లకాలం కట్టుబడి వుండరు. ఎవరికి ఇష్టమైనవారితో వారు సుఖించవచ్చు. తప్పులేదు. మీ భూలోకంలోని సమాజనీతులు ఇక్కడ చెల్లవు. మాది స్వేచ్ఛాప్రణయం. బంధనలు, కట్టడులు లేవు"

రంభ మాటలు నాకు పరమ అసహ్యం వేశాయి. అతిలోకసుందరి కావచ్చు.... కానీ బరితెగిస్తే....

"ఇదిగో అమ్మాయ్. నువ్వు రంభ నంటున్నావు సరే. నీ గురించి నేను

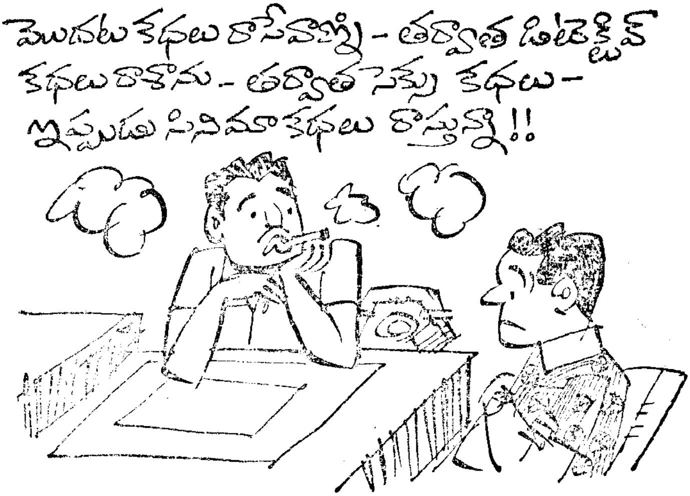

చాలా విన్నాను. నీవు వేశ్యవు.... నాకు వేశ్యలంటే యిష్టంలేదు" అన్నాను.

"ఇప్పుడు నీవాన్నవన్నీ...నా కోర్కె తీర్చు .... నీకు స్వర్గం చూపిస్తాను .... లేదంటావా శపిస్తాను."

ఆమె కిస్లెర చేసింది.

ఆవిడ నా శరీరానికి తగలగానే నాకు చిరాకు పుట్టింది. "నీ బెదిరింపులు కట్టిపెట్టమ్మాయ్. నీ అందం చూసి నేను మూర్ఛపోవడంలేదు. నీకంటే పెద్ద సీతులనే చూశాను. మా లోకంలో సినిమా తారలున్నారు తెలుసా. వాళ్ళు మేకప్ చేసుకున్నపుడు. నీకంటే బావుంటారు. మిగతా హొయలు, తళుకులు, బెళుకులు. నీవు అక్కడ ఓనమాలు నేర్చుకోవలసిందే. పోతే శాపం అంటావు. నీ శాపం నన్నేం చేయదు. దేవుడంటే దడుసుకునే పిరికివాళ్ళకు శాపాలుగాని. నాలాం మొండివాడికి కాదు."

ఆమె తగ్గింది. అవమానం కలిగింది కాళ్ళ దేరానికి ఒరిగింది.

"అయితే, ఈ నా యౌవనం, అంద నీకు అవసరంలేదా! నా నాట్యం, సంగీత నీకు రుచించవా" అన్నది వేగంగా.

"తల్లీ .... ఇవన్నీ యిప్పుడు మ లోకంలోనూ ఉన్నాయి. వెనకటిరోజుల్లో అయితే, అప్సరసల నృత్యాలు, గానాల కొత్త .... ఇప్పుడు మీ అప్సరలోకమే సిగ్గుతో తల వంచుకోవాలి .... భూలోకాన్ని చూసి" అన్నాను.

"పోనీ నేను నీ దృష్టిలో కాస్త ముసలి దాన్ని కావచ్చు. మా తిలోత్తమ చిన్నది. సుకుమారి. ఇంకా, కొత్త మాయలేదు. దాన్ని పిలవమంటారా" అన్నది.

అబ్బ! ఎంతటి సోషలిజం!! సుఖాల్ని సమంగా పంచుకోవడం సోషలిజమేనా?

అంతలో మరొక వ్యక్తి ప్రత్యక్షమైంది. నిజంగా ఆమె రంభకన్న చాలా చిన్నది. బింకంగా, పొంకంగా ఉన్నది.

రంభకన్న చాలా అందంగా ఉంది. అవయవాల పొంపుసొంపులు ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి. ఆ కళ్ళలో పిలుపు, కోరిక ఉన్నది. ఆమె వస్తూనే మత్తు వాసనల్ని వెంటతెచ్చింది.

"నువ్వు నిజంగా అదృష్టవంతురాలివే అక్కా. ఈయన వస్తున్నాడని ఎలా పసిగట్టావ్" అసూయగా అడిగింది ఆ అమ్మాయి నావేపు చూస్తూ .... రంభ నుద్దేశించి.

రంభ గాఢంగా నిట్టూర్చి, "ఏం లాభం. ఇతగాడికి నేను నచ్చలేదట. అందుకే నిన్ను పిలిచాను" అన్నది.

"ఈవిడ తిలోత్తమా?" అడిగాను.

"గుర్తుపట్టారే ఫరవాలేదు. రసికులే" అన్నది తిలోత్తమ. నా భుజంమీద చేయి వేసి, గుండెపై వాలింది. "నేను అక్కకన్న అందగత్తెనా కాదా?" అన్నది.

"ఇద్దరూ ఇద్దరే" అని విదలించి వేశాను.

"మరి నేనో" అంటూ మరొకామె ప్రత్యక్షమైంది.

"రావె మేనకా" రంభ స్వాగతం పలికింది.

"ఎవరీ విశ్వామిత్రుడు?" ఆమె అడిగింది.

"విశ్వాసం లేదు, మిత్రుడు కాదు" అన్నది తిలో.

అకూపంగా వచ్చి నన్ను కౌగిలించుకున్నది .... నాకు ఉక్కిరిబిక్కిరైంది. ఆమె రూపం దాల్చగానే ఊర్వశి అని పోల్చుకున్నాను.

రంభ, ఊర్వశి, మేనక, తిలోత్తమ.

ఒకరిని మించి ఒకరు అందంలో పోటీ పడుతున్నారు. హొయలు ఒలకబోస్తున్నారు. సొగసులు కురిపిస్తున్నారు. అందరిలోను చిరయౌవనం, నవయౌవనంవలె పరిమళాలు వెదజల్లుతోంది. గాలిలో తేలిపోతున్నట్లు నడుస్తున్నారు. ఎవరికివారే నన్ను దక్కించుకోవాలని ప్రయత్నం.

రంభ విసిగిపోయి అన్నది, "ఏమిటో ఈ దేవతలతో విసిగిపోయి, ఏదో మానవుడు వచ్చాడు గదా, కొత్త రుచి చూద్దామంటే ఇతగాడు భీష్మించుకుంటున్నాడు. మన అందచందాలు ఎందుకూ కొరకాకుండా పోయాయి."

"మీకేం తక్కువ" అడిగాను.

"ఆఁ, మా సంగతే అడగండి ఆ దేవేంద్రుడి కొలువులో నాట్యం చేసిచేసి విసిగిపోయాం. ఏరోజు ఎవరు పిలిస్తే వారితో గడపాలి. ఒకరోజు చంద్రుడు, ఒకరోజు అగ్ని, మరొకరోజు యముడు. అబ్బ, వీరంతా వంతులు వేసుకున్నట్లు పిలుస్తారు. ప్రాణాలు విసిగిపోయాయి.

పోనీ ఏ గడ్డపోదన్నా శపిస్తే బావుండు. భూలోకంలో మానవకాంతలుగా జన్మిస్తాం. నీలాంటివాణ్ణి పెళ్ళాడి గుట్టగా బ్రతుకుతాం" అన్నది మేనక జ్ఞానిలాగా.

"అక్కడా బోలెడు కష్టాలుంటాయట అక్కా" అన్నది చిన్నది తిలోత్తమ.

"ఉన్నా, స్వర్గంలోకన్న సుఖమే లేవే. జీవితంలో కష్టాలు, సుఖాలు పెనవేసుకునివుంటా యక్కడ నిత్య పరిణామం వుంటుంది మనలాగా ఎదుగు బొదుగు, మార్పులేని జీవితం కాదు స్వర్గం అనడమే కానీ, ఇక్కడ ఏం సుఖపడి చస్తున్నాం చెప్పు? ఆ చావు లేదు, నిద్ర లేదు, ఆకలి లేదు ముసలితనం లేదు. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక మగాడిని కరుచుకుని ఉండడమేనా స్వర్గసుఖం అంటే."

వాళ్ళ మాటలు వింటుంటే స్వర్గంకన్న భూలోకమే మేలనిపిస్తోంది. మనుష్యులు ఈ స్వర్గసుఖాలు ఎందుకు కాంక్షిస్తారో అర్థం కాదు. రంభతోనో, ఊర్వశితోనో సుఖించడానికే స్వర్గానికి రావడం?

ఆ నలుగురి ముఖాలు కాంతిహీనం అయ్యాయి. దైన్యం నింపుకున్నాయి. అందంగా మెరిసిన ఆ ముఖాలలో చీకటి నీడలు దోబూచులాడుతున్నాయి. వీరికీ తీరనికోరికలున్నాయా? నిరాశ, నిస్పృహలున్నాయా? అలసట, అతృప్తి కనిపిస్తోంది వారిని అక్కున చేర్చుకుని ఓదార్చాలనిపించింది. తీరా ఆ పని చేస్తే నన్ను కరుచుకుపోతే ఒదిలించుకోవడం అసాధ్యం.

అందరిలోనూ నా కంటికి తిలోత్తమ నచ్చింది. ఆమెవైపు ఇష్టంగా చూచాను. ఆమె ఒక్కసారిగా ఎగిరివచ్చి నన్ను చుట్టుకుపోయింది. మిగత ముగ్గురు నిట్టూర్చారు.

"ఎందుకమ్మా అంత అసూయ.... ఇంతలోకే నేనేదో సుఖపడిపోయినట్లు, అయినా ముసలిబుషులతో పోయినదానివి. నిన్ను కోరదులే మేనకా!"

మేనకను చూస్తే విశ్వామిత్రుడు జ్ఞాపకం వచ్చాడు. అవిడ నెరజాణ.... రంభను చూస్తే నాకు అసహ్యం వేసింది.

రంభ తిలోత్తమతో అన్నది.

"తిలో! నాకీ జీవితం విసుగు పుడుతున్నదే చెల్లీ. క్రింద భూప్రపంచం, అక్కడి మనుష్యులను చూచాక, దేవతలన్నా, స్వర్గం అన్నా రోత పుడుతోంది. దేవతల మనడమే గానీ, మనుషులకున్న నీతి నిజాయితీ లేదిక్కడ. భూలోకంలో అలా కాదు. ఎవరైనా ప్రేమిస్తే, ఆజన్మ దాసుడవుతాడు స్త్రీని గౌరవిస్తారు. వాళ్ళకు అందాన్ని ఆరాధించడం, అనుభవించడం తెలుసు. స్త్రీని గౌరవించడం తెలుసు, అక్కడ స్త్రీలు పూజనీయులు, ఆరాధనీయులు వారికి ప్రేమవిలువలు తెలుసు, ఇక్కడవలె, ఈరోజు మనతో సుఖించి, రేపు మరొకర్ని కోరరు. ఒక మగాడికి ఒక ఆడది. మనం స్వర్గలోకవాసులం,

దేవతలం, అప్సరసలం. మనం పారిజాత పుష్పాలు ధరిస్తాం. కానీ మనుషులవలె తృప్తిగా సుఖించలేం.

"ఇంద్రుడు మనలో ఒకర్ని పిలిచి, నువ్వు వెళ్ళి, ఫలానావాడిని చెడగొట్టిరా, వాడి తపస్సు భంగ చేయి అంటే ఇష్టం లేకపోయినా, పోక తప్పదు. దేవతా వస్త్రాలు విప్పి, అవయవ ప్రదర్శన జరిపి అతగాడ్ని కవ్వించాలి. మనం చేసేది వ్యభిచారం.

"మేనకా! నీకు తెలియదుగానీ, మనం అందం చూచి మనం గర్విస్తాం. భూలోక స్త్రీలు ఇక్కడకు వస్తే, ఈ స్వేచ్ఛా ప్రణయంతో పదిరోజుల్లో విసిగించుకొని పారిపోతారు. మళ్ళీ మనుషులుగా పుట్టి అక్కడ కష్టపడడానికే ఇష్టపడతారు."

నాకో చిన్న అనుమానం వచ్చింది.

"అంటే పుణ్యస్త్రీలు స్వర్గానికి వస్తే"

తిలోత్తమ వెంటనే అందుకున్నది. "వస్తే, రోజుకో దేవుడిని తృప్తిపరచాలి. మగవాళ్లు వస్తే, మేం అప్సరసలం ఏం చేస్తున్నాం అదే. మాలాంటివారు ఎంతో మంది ఉన్నారు. ఎవరితోనైనా సుఖంగా గడపవచ్చు. ఎవరు ఎవరిని వాంఛించినా కాదనరు. అయిష్టం చూపరు. సుఖమే ప్రధానం. కొంతకాలానికి ఈ సుఖాలంటే అసహ్యం కలిగి నరకానికి పారిపోతారు. లేదా భూలోకంలో మళ్లీ జన్మిస్తారు."

"దేవలోకమనీ, స్వర్గసుఖాలనీ అంటారే, ఇదా ఇక్కడి వ్యవహారం" అన్నాను.

"కాకపోతే ఏమనుకున్నావ్. స్వర్గ సుఖాలంటే ఏమిటి.... లేకపోతే నిత్యం భజనలు చేస్తూవుంటారనుకున్నావా! చెట్టుకొకరు, పుట్టకొకరు కూర్చుని, ముక్కులు మూసుకుని జపాలు చేస్తుంటారనుకున్నావా! ప్రొద్దున కైలాసానికి, సాయంత్రం వైకుంఠానికి, రాత్రి బ్రహ్మలోకానికి షికారు వెళ్ళి వస్తుంటారనుకున్నావా! ఇది స్వర్గం... ఇది మీరు కోరుకున్న సుఖనిలయం. మీరు వేదాలలో, పురాణాలలో వ్రాసిపెట్టినవన్నీ నమ్ముతారు. ఏవేవో ఊహిస్తారు. ఉపవాసాలుండి, పూజలు చేసి, వ్రతాలు జరిపి ఇక్కడకు వస్తారు. అంటే స్వేచ్ఛగా ప్రణయం సాగించడానికి హక్కు పొందుతున్నారన్నమాట. దీనిని మీరు దైవ లీలలు, స్వర్గసుఖాలు అంటారు.

ఇక్కడ మాకు పోటీ విష్ణుమూర్తి అని ఒకరున్నారు. మేం కాదు అనడాని, బెట్టుచేస్తే, ఆయనగారే ఆడవేషం వేసుకుని మోహినినంటూ బయలుదేరతాడు. ఏ నారదుడో, శంకరుడో, ఆయనను అనుభవిస్తారు. పిల్లల్ని కంటారు. వాళ్ళు అంతా దేవుళ్లు మీకు. మీ భూలోకవాసులెవరూ పై లోకాలకు వెళ్ళకూడదు. వెడితే వాళ్ళ పదవులకు ముప్పు. అందుకే ఈ స్వర్గం ఒకటి సృష్టించి పెట్టారు. మీరు ఎంత పుణ్యంచేసి ఎంత తపస్సు చేసినా, ఇది దాటి పైకి పోరు. వారు

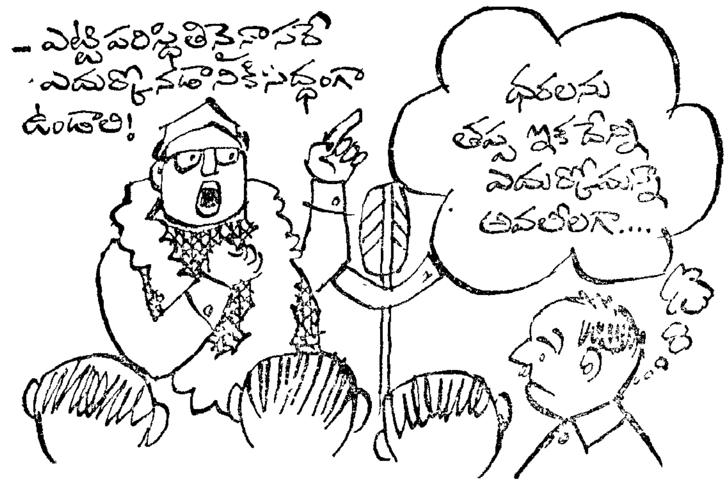

రాసివ్వరు. మిమ్మల్ని నెడగొట్టడానికి మేమున్నాం. ఈ స్వర్గంలో పడి మీరు పైలోకాల సంగతి మరచిపోతారు.

మేనక అంది, "అమ్మాయ్ తిలోత్తమా! ఎలాగైనా ఈ స్వర్గం అనే నరకంనుండి పారిపోదాం. ఉపాయం ఆలోచించవే."

"మా లోకంలో అందరూ స్వర్గం కోసం కలవరిస్తారు" అన్నాను.

"అవునయ్యా ఆ పుస్తకాలలో రాతలు వదిలి. అవి రాసింది మీ ఋషులే గదా! చెప్పాగా. వాళ్లు ఈ స్వర్గం దాటి పైకి పోలేదని. అందుకే ఇదే గొప్పగా వ్రాసి పెట్టి, మిమ్మల్ని మోసంచేశారు....ఇదీ మా జీవితం. చూశావుగా. పోనీ మమ్మల్ని మీతోపాటు తీసుకువెళ్ళరాదూ, వస్తాం."

"రండి దానికేం. భూలోకం నా స్వంతమేమిటి! స్వంత ఇల్లుకూడా లేదు నాకు. అద్దెకొంపగాణ్ణి. అయినా నేను తిరిగి భూలోకం పోవడం లేదే.. ఈ సృష్టిరహస్యాన్ని తెలుసుకోవాలని, సృష్టి కర్త అయిన బ్రహ్మన్ని చేరాలని బయలు దేరి వచ్చాను"

"పదండే. సత్యాగ్రహం చేసో, సమ్మె చేసో, మన కనీసకోర్కెలు తీర్చుకుందాం. భూలోకం పోదాం" అన్నది రంభ.

తిలోత్తమ నామీద ఒక కన్ను వేసే వుంది.

"నువ్వేదో బ్రహ్మన్ని చూడాలంటావు. సృష్టిరహస్యం అంటావు. ఆయనెవరు? ఎక్కడుంటారు....అదే లోకం ప్రశ్నించింది. నెమ్మదిగా నన్ను మచ్చిక చేసుకుంటే. నాతోపాటు రావచ్చునని ప్లాను వేస్తోంది, అమ్మడు. పోనీ తీసుకువెడితే

నేం? ఒక ఆడతోడు ఉంటుంది అనుకున్నాను.

"అది ఈ లోకాలన్నింటికి పైన ఉంటుందని విన్నాను. అక్కడకు వెడుతుండగా, మధ్యలో మీరు ఆపారు" అన్నాను

"మేం పోతాం" అంటూ నలుగురూ అంతర్ధానమైనారు.

మళ్ళీ చీకటి ఆవరించింది.

నా చుట్టూ తళుకుమనే నక్షత్రాలు. మరల ప్రయాణం సాగింది. వీళ్ళసంగతి ఆ పరమాత్మనికి నివేదించాలనుకున్నాను. స్వర్గంలో జరుగుతున్న అన్యాయాలు, సృష్టి పరిణామవాదానికి భిన్నంగా ఉన్నాయి. దేవుళ్ళ ప్రవర్తన బాగాలేదు. మరీ స్వార్థం మితిమీరిపోయింది. ఎవరినీ పై లోకాలకు రానీయకపోవడం అన్యాయం. అసలు ఇలా జరుగుతున్నదని, తన ఉన్నతోద్యోగులైన దేవుళ్లు ఇంత అన్యాయానికి తలపడ్డారని అసలు పరమాత్మకు తెలుసా, తెలిసీ, సహించి ఊరుకున్నాడా!

మహావేగంతో వెడుతున్నాను. ఎన్ని వేల, లక్షల మైళ్ళో. రాకెట్‌ను మించిన వేగంలో ప్రయాణం చేశాను. ఎన్ని రోజులు వెళ్ళానో!

ఒక్కసారిగా నా తలపై ఒక గోళం వచ్చి పడి బద్దలైంది. గగనతలం వెలుగుతో నిండిపోయింది. ఆ గోళం పడ్డపుడు, ఆ గోళమే వేయి ముక్కలైందో, నా తలే వేయి ముక్కలైందో మరి. ఏదో జరిగింది. వేవేల రోజాకిరణాలు నన్ను వలయాలుగా చుట్టివేశాయి. వేయి మంది సూర్యులు ఒక్కసారిగా వెలిగారు. ఆ అద్భుతకాంతిలో వేడి లేదు. అది చల్లని ప్రశాంతి. మందమైన ధవళకాంతి. ఎంతో నిర్మలంగా, పవిత్రంగా ఉన్నది వాతావరణం.

నా హృదయకుహరంనుండి సన్నని గంటలధ్వని బయలుదేరింది. అవి వేవేల గంటలై మ్రోగి, మార్మోగి పైకి ఉబికివస్తున్నవి. నా తల బద్దలవుతోంది. వేయిరేకలుగా విడిపోయి, సహస్రదళ పద్మం విచ్చుకున్నట్లు అయింది. అన్ని గంటల భిన్ననాదాలు, ఏకనాదమైంది. ఒకేధ్వని అనాహతం.

నేను పరమాత్మను దర్శించబోతున్నాననే ఆతృత. ప్రజ్ఞ. ఆయనతో ముఖాముఖీ మాట్లాడాలి. ఆ విశ్వరూపుని దర్శించాలి. సృష్టిరహస్యం తెలుసుకోవాలి. చివరకు ఆయనతో, ఆ విశ్వాత్మలో లీనం కావాలి. పాపపుణ్యాలకు అతీతమైన స్థితి సంపాదించాలి.

గాలిమేఘంవలె నా శరీరం తేలిపోతున్నది. ఇతర మేఘాలు అనేకం వచ్చి నన్ను అతలాకుతలం చేశాయి.

"హే భగవాన్ .... నువ్వు యెక్కడున్నావ్" .... అరిచాను. లక్షల గొంతులు ప్రతిధ్వనించాయి. అంటే అక్కడ లక్షలాది ప్రాణాలు, అశరీరమై, భగవంతుని

కోసం ఎదురుచూస్తున్నాయా? నాలాగా పిలవలేక ఇంతకాలం మూగపోయాయా? భగవంతుని పిలిచే ధైర్యంలేదా ఎవరికీ?

ఎన్నోవందల ఏండ్లు ప్రయాణంచేసి వచ్చానే. ఏడీ నేను కోరుకున్న పరమాత్మ!

అంతలో ఒక దేవదూత వచ్చి నాకు చేయి అందించి పైకి లాగాడు. ఒక ద్వారంగుండా తీసుకువెళ్లాడు. అది ద్వారం కాదు, ఒక తెర, ఒక గాలితెర. అవతల అంతా నీరవ నిశ్శబ్దం, మరణాంతర ప్రశాంతత. అది సర్వవ్యాప్తమైన తేజోమయ జగత్తు .... అలౌకిక లోకం .... ప్రశాంత నిలయం.

అక్కడ ఒకాయన పెద్ద పెద్ద పుస్తకాలు ముందు పరుచుకుని కూర్చున్నాడు. గుమాస్తా అనుకుంటాను అయినా దివ్యంగా మెరిసిపోతున్నాడు.

"ఎవరునువ్వు?" అడిగాడు నన్ను చూడగానే అతడు ఏ భాషలో అడిగాడో, నేను ఏ భాషలో చెప్పానో నాకు తెలీదు గానీ, అది భాష అవసరంలేని భావ సంభాషణ.

"ఎక్కడ నుండి రాక? నీ పేరు? విలాసం?"

నాకు నిజంగా కోపం వచ్చింది

"క్షమించండి. మీరు మరీ బొత్తిగా నన్ను గుర్తించనట్లే మాట్లాడుతున్నారు.. నాపేరు వినలేదా? పేపర్లలో నాఫొటో కూడా చూళ్ళేదా?.... అని అడిగాను.

నాపేరు ఆంధ్రలో తెలియని వారుండరు. ఇండియా మొత్తంలోనూ నాకు ఇంతో, అంతో పేరుంది. ప్రపంచంలో చాలా దేశాలకు నాపేరు పరిచయమే. ఇతగాడు మరీ అజ్ఞానిలాగా పోజు పెడితే చికాకు వెయ్యదామరి నా అంతటి గొప్పవాణ్ని గుర్తించనట్లు నటించడమే గొప్ప అనుకుంటున్నాడన్నమాట పైగా ప్రశ్నిస్తాడా? నేనేమైనా ఉద్యోగానికి వచ్చానా? ఇంటర్వ్యూకి వచ్చానా.

అదే చెప్పాను;

"అయ్యా, తమరు గుర్తించలేదనుకుంటాను. నేను ఇండియా నుండి వచ్చాను. తెలుగువాణ్ని"

అతను దేభ్యం మొఖం పెట్టాడు.

"అంటే ఏ రకం జీవివి?" మరో ప్రశ్న ఎంత అజ్ఞానం, ఇతగాడు ఏ యూనివర్శిటీలో చదివాడో? సర్వీస్ కమీషన్‌లో పాసైనాడో, దొడ్డిదోవన ఉద్యోగం సంపాదించాడా అనిపించింది.

నాకు మండిపోయింది

"ఇదిగో మిస్టర్. నీపేరేమిటోగానీ, నన్ను గుర్తించనట్లు పోజు పెట్టావ్ సరే, ఒప్పుకున్నా. నేను ఏరకం జీవిని అని ప్రశ్నించడంలో నీ ఉద్దేశం .... సర్వోత్కృష్టమైన మానవజన్మ ఎత్తివచ్చానే!"

అతగాడన్నాడు:

"అబ్బాయ్. కోపగించుకోకు. ఎనభైనాలుగు లక్షల జీవరాసులలో నీది ఏ రాశో నేనెలా పోల్చగలను చెప్పు. అన్ని

రకాల జీవాలు. జీవరాసులు మా దృష్టికి సమానమే. అయితే నువ్వు మనిషి వంటావ్! అవునా!''

''మనిషినా! నేనొక పెద్ద రచయిత నయ్యా బాబూ! అనేక కథలు, నవలలు వ్రాశాను. సాహిత్య అకాడమీ ...నీకు తెలుసా! నీకెలా తెలుస్తుందిలే....'' అన్నాను.

అతగాడికి రచయిత అంటే అర్థం అయినట్లు లేదు బిక్క మొహంపెట్టి, తల గోక్కున్నాడు.

''ఏదో ఒకటిలే నీ వివరాలుచెప్పు. పద్దు మాస్తాను. నీవు చేసిన పుణ్యం ఎంత? పాపం ఎంత! ఇది ఎన్నవ జన్మ!'' భోగట్టా అడిగాడు.

నాకు మండుకొచ్చింది. నా ఇంటి అడ్రసు, ఆఫీసు అడ్రసు యిచ్చాను.

''ఇండియా అంటే? ఏ గోళం?'' అడిగాడు. అతని అజ్ఞానానికి కోపం, నవ్వు వచ్చాయి. ''ఇండియా అంటే తెలీను.''

''స్వామీ! తమరు ఈ ఉద్యోగం ఎన్నేళ్ళ బట్టి ఇలాచేస్తున్నారో అర్థం కావడంలేదు. మీకు జాగ్రఫీ బొత్తిగా తెలిసినట్లు లేదు

''ఏగోళం చెప్పావు కాదు?'' అడిగాడు.

''భూగోళం'' అన్నాను కసిగా.

''అలా ఎడవరాదా'' అన్నట్లు చూచాడు నా వైపు.

''మాది భారతదేశం. కర్మభూమి లెక్కలేనంత మంది మా కర్మభూమిలో ఘోరంగా తప్పు చేశారు. మా సంస్కృతి గొప్పది. శ్రీకృష్ణుడు, రాముడు, బుద్ధుడు, శంకరుడు వీరంతా అవతారపురుషులు... మా దేశంలో జన్మిం చారు !కు అనుమానం వుంటే ఆ విష్ణుమూర్తికి ఫోన్ చేసి కనుక్కో.''

ఆ చుట్టుపట్ల ఫోన్ ఉన్నట్లు లేదు. మెస్ట్ బాక్ పర్ద్.

నాకో చిన్న అనుమానం వచ్చి, అతన్ని నెమ్మ'గా కదిపాను

''కన్నట్లు తమరు గాంధిగారి పేరు విన్నారా? లేదా పోనీ ఇందిరాగాంధీ పేరు విన్నారా! ఈ మధ్య పాకిస్తాన్ యుద్ధంలో చెప్పిలు తీసిందయ్యా మా ఇందిరాగాంధి. ఆమె తెలీకసీరు''

ఏ మాత్రం ప్రపంచ జ్ఞానం లేని వాణ్ని ఇలాటి పెద్ద ఉద్యోగంలో పెట్టి నందుకు నాకు ఏడుపొచ్చింది. ఏం చేస్తాం? భారత ప్రభుత్వ పద్ధతిని అను సరిస్తున్నారేమో వుంది.

అప్పటికి మరో పదిమంది గుమాస్తా గాళ్లు పోగైనారు. నా కేస్ హిస్టరీ అర్థం కాక అందరూ బుర్రలు బద్దలు కొట్టు కుంటున్నారు

''లాభంలేదు, తెలియడంలే' దని పెదవి విరిచారు.

''ఓరి దౌర్భాగ్యుల్లారా'' అనిపిం చింది. నేను పరమాత్మ అయిన భగ

యువ

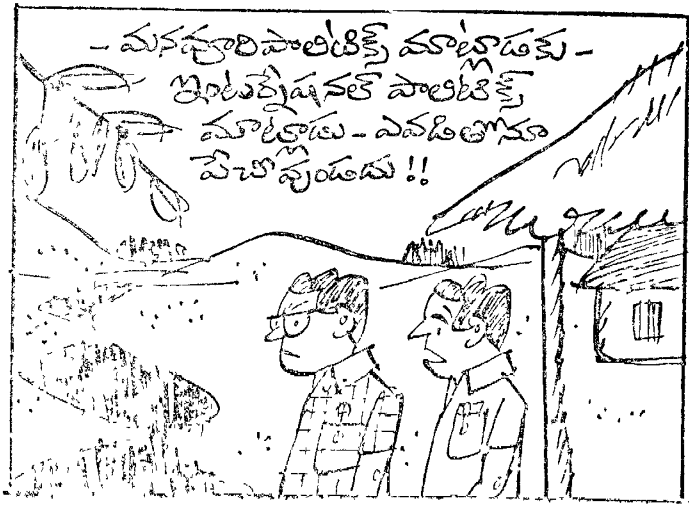

వంతుని చూడాలని నేను మోజు పడి, కోరి, ఇంతదూరం వస్తే ఇదా ఫలితం! ఈ పరికి, ఇండియాలో నా మరణవార్త, ఫోటోలతోసహా అనేక పత్రికలలో పడి ఉంటుంది. నా జీవితచరిత్రలు అచ్చయి వుంటాయి ఇక్కడ రేడియో కూడా లేదు. వారికి వినిపించడానికి.

"స్వామీ! ఎందుకొచ్చిన శ్రమగానీ, నన్ను ఆ దేవుడి దగ్గరకు పంపండి. నేను చూసుకుంటాను" అన్నాను.

"వీడెవడో గడుగ్గాయి' అనుకున్నారు. 'దేవుని దగ్గరకా! బలేవాడివే. నువ్వు ఎనభైనాలుగు లక్షల జన్మలు ఎత్తాక గానీ దేవుణ్ణి చూడడం పడదు. అప్పటికి నీకు పాస్‌పోర్టు వస్తుంది" అన్నాడు.

నా గుండె గుభేల్ మన్నది. ఎనభై నాలుగు లక్షల జన్మలా! ఎంతైనా ఎంత యాతన గదా! ఓ విధ ఆలాను.

"అవన్నీ పూర్తి చేసుకునే వచ్చానయ్యా బాబూ అన్నాను.

వాళ్ళు మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డారు.

"భూగ్రహం నుండి కదూ వచ్చావ్"

"అవును మహాశయా! ఇండియా! అక్కడనుండి చూస్తే సూర్యుడు, చంద్రుడు, నక్షత్రాలు కనిపిస్తాయి. మీ రెప్పుడు మా లోకం రాలేదా. మా వారు చంద్ర మండలం కూడా వెళ్ళి వచ్చారు" అన్నాను ధీమాగా.

వారికి నా గోడు అర్థం కాలేదు. అంతలో ఒక ముసలి దేవదూత వచ్చాడు దేవుళ్లే. అతనన్నాడు. 'బాబూ, నీవు మా కష్టమూ విచారించు. ఈ విశ్వం చాలా పెద్దది. విశ్వాంతరాళంలో కొన్ని లక్షల

గ్రహాలు, గోళాలు, మండలాలు — భూమండలం అంతపెద్దవి ఉన్నాయి. ఎన్నో చంద్రగోళాలున్నాయి. సూర్య గోళాలున్నాయి. దాదాపు వేయి సూర్య మండలాలున్నాయి నీవు చెప్పేసి ఏదని అర్థం చేసుకోము అయినా ఒక్కక్షణం ఆగు.... '

నేనన్నాను, ''అయ్యా మీరు పెద్ద వారు. మీకు సర్వం తెలిసే వుంటుంది. మా దేశంలో వెంకటేశ్వరస్వామి అని ఒక గొప్ప దేవుడున్నాడు. నేనొకసారి ఆయన్ని దర్శించాను. '

ఆతను తల ఊపాడు.

''పోనీ, బ్రహ్మ, విష్ణుమూర్తి, ఈశ్వరుడు, వినాయకుడు, సుబ్రహ్మణ్యస్వామి వీరు తెలీదా'' ప్రశ్నించాను.

''తెలుసు లేవయ్యా! అయితే ఏమంటావు.''

''వారిని మా లోకంలో పూజిస్తారు. వీళ్ళందరికీ అక్కడ గుళ్ళు గోపురాలున్నాయి అక్కడకు పోయివస్తుంటారు భక్తులకోసం. వారు నన్ను చూచి ఉండవచ్చు'' అన్నాను.

''అలా చెప్పరాదూ'' అన్నట్లు చూచాడు నావైపు, పెద్ద డిటెక్టివ్ పోజు పెట్టి.

అతన్ని యాహ్యాఖాన్ దగ్గరకు పంపితే షూట్ చేసి ఏ నదిలోనో పారేయించే వాడు.

''అది చాలా వెనుకబడ్డ గోళం. అందుకే మా వాళ్ళకు అంతుచిక్కలేదు'' అంటూ ఆయన ఎవరికోసమో పంపాడు. వెంటనే బిలబిలమంటూ నేను చెప్పిన దేవుళ్ళందరూ సకుల సమేతంగా వచ్చారు. అబ్బో! ఎంతమంది దేవుళ్ళు నాకు తెలిసినవాళ్ళు, తెలియనివాళ్లు ... ఒక్కొక్కరికి ఎన్నెన్ని ముఖాలు, ఎన్నెన్ని చేతులు .... బొమ్మలకొలువులా వుంది.

''వీరేనా నీవు చెప్పింది?'' అడిగాడు ఆయన వారిని చూపిస్తూ

అవునన్నాను.

''ఇతను మీకు తెలుసా?'' అని నన్ను చూపిస్తూ వారిని ప్రశ్నించాడు.

వాళ్ళందరూ నన్ను ఎగాదిగా పరిశీలించారు గానీ, ఎవరూ నన్ను గుర్తించినట్లు లేదు. నన్ను చూడనేలేదట.

''నువ్వు ఎవరి భక్తుడివి?'' బృందగానంలాగా ప్రశ్నించారు.

నేను ఎవరి భక్తుణ్ణీ కాను. ఎలా అబద్ధం చెప్పేది. దేవుడిముందు అబద్ధం చెబితే ప్రయోజనం లేదు. వెంటనే ఒక పథకం వేశాను. మా వీధి మొగదలలో చిన్న వినాయకుడి గుడి వుంది. ఆ గుడి ముందుగానే రోజూ వెళ్లేవాణ్ణి. నేను గణపతిని చూడకపోయినా, ఆయనేనా నన్ను చూచివుంటాడని ఆశ కలిగి అడిగాను. ''ఏమండీ వినాయకుడుగారూ! రోజూ నీ ముందుగా అయిదారుసార్లు తిరిగేవాణ్ణే.''

''గుళ్ళోకి వచ్చావా...కొబ్బరికాయలు కొట్టావా?'' ప్రశ్న.

''లేదు.''

''అయితే నీవు నాకు తెలియదు పో.''

మా పేటలో శివాలయం ఉంది. అటుగా చాలాసార్లు వెళ్లాను. శివుణ్ణి అడిగాను, ఆయన ఐడెంటిఫికేషన్ సర్టిఫికేట్ యివ్వలేదు పార్వతీదేవిని అడిగాను. ఆమె కనికరించలేదు.

నేను ఏ గుడికీ వెళ్ళలేదు. కనుక ఈ దేవుళ్ళలో ఎవరికీ నన్ను చూచే అవకాశం కలగలేదు. పాపం వాళ్ళుమాత్రం ఏం చేస్తారు. దొంగ సర్టిఫికేట్ ఇవ్వాలి.

''నువ్వు భక్తుడివి కాదు. ఎన్నడూ గుడికి వెళ్ళలేదు....మమ్మల్ని చూడ్డానికి నువ్వు వచ్చివుంటే నీ కేసు ఎవరమో ఒకరం చూచేవాళ్ళం'' అన్నారు ముక్తకంఠంతో.

నా కర్మానికి నన్ను వొదిలి, ఆ దేవుళ్ళంతా పెళ్లాం కొంగులు పట్టుకుని, బాలోమంటూ వచ్చినదారినే వెళ్ళిపొయ్యారు.

''ఏమయ్యా! నువ్వు మరీ ఇంత పాపిష్టివాడివా!' అన్నాడు ఆ ముసలి దేవదూత నాకేసి జాలిగా చూచి.

''నేనేం పాపం చేయలేదు. ఏ పాపం ఎరగను'' అన్నాను.

''మరి ఇందరుదేవుళ్ళలో ఏ ఒక్కర్నీ పూజించలేదా!''

''నేను పాపం చేయలేదు'' అని మొండిగా తెగేసి చెప్పాను. ఆ దేవుళ్ళతో నాకేం పని పడలేదన్నట్లు.

ఆయన చిరాకుపడి పాపుల రిజిస్టర్ తీసి గబగబా వెదికాడు. తొందరగా నన్ను ఏ యమలోకానికో తోసేద్దామని. అందులో నా పేరు లేదు. గమ్మత్తేమిటంటే, మహాభక్తులు, గొప్పవాళ్లు, మునులు, బాబాలు, భగవాన్లు అనీ, పుణ్యాత్ములు అనీ మనుషులు కీర్తించే వారి పేర్లు చాలా ఉన్నాయి అందులో. అందులో జేబుదొంగలు, పురానాదొంగలు మంత్రులు ఉన్నారు. నా పేరు లేదు.

''నిన్నేం చేయమంటావ్'' ఆయన ప్రశ్నించాడు. 'నీకేం శిక్ష కావాలి'' అని న్యాయమూర్తి ముద్దాయిని అడిగినట్లు.

''అయ్యా, నేను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను చెప్పండి'' అన్నాను.

''అడుగయితే.''

''ఈ సృష్టికి మూలకర్త ఎవరు?''

''నీకెందుకు?'' ఆయనకు కోపం వచ్చింది. అఫ్టరాల్ ఒక మనిషి, సృష్టికి మూలాన్నిగురించి ప్రశ్నించడమా!

''పరమాత్మ'' అన్నాడు.

'అవునా! నన్ను సరాసరి ఆయన దగ్గరకు పంపండి. మిగతా వ్యవహారం నే చూచుకుంటాను'' అన్నాను.

''ఆయన ఒకరున్నారని వినడమే గానీ, ఎలా వుంటాడో మాకే తెలీదు. ఎక్కడ వుంటాడోకూడా తెలీదు. నాకే కాదు, ఇప్పుడు వచ్చిపోయిన ఈ దేవుళ్ల

ఎవరూ ఆ పరమాత్మను ఎరగరు. ఎవళ్ళ పని వాళ్ళు చేసుకుపోతున్నాం అంతే!"

"పోనీ ఆ మార్గం చూపగలరా" అడిగాను.

"అపైన ఎక్కడో ఈ మండలాలన్నీ దాటాక, సహస్ర సూర్యమండలం ఉంటుందట. అదికూడా దాటిపోతే, అవతల ఆ పరమాత్మగారి తేజోమండలం వుంటుందట. అక్కడొక పెద్ద అభేద్యమైన తెర ఉంటుందిట. అది దాటిపోతే, మళ్ళీ ఇవతలకు రావడం అంటూ వుండదు. మేం ఎవళ్ళం అంతదూరం వెళ్ళలేదు. ఎప్పుడో మాకు పనులు నిర్దేశించారు. చేస్తున్నాం. ఆ పరమాత్మ మరలా మమ్మల్ని పిలిపించిందిలేదు. మేం వెళ్ళిందీలేదు. ఆయనను చూచిందీలేదు. సరేగాని నువ్వు ఈ వెర్రికోరిక, ఎవరూ కోరని కోరిక కోరుతున్నావేం .... నీకీ జ్ఞానం ఎలా కలిగింది?" ప్రశ్నించాడు.

ఏమో నాకే తెలీదు!

"అసలు నువ్వు ఈ నవగ్రహాల ప్రభావంనుండి తప్పించుకుని ఎలా రాగలిగావు. ఎవరూ ఇలాగా రాలేదే!" ఆయనే మళ్ళీ అడిగాడు.

"నవగ్రహాలు నన్ను ఆపలేదు. మీ దేవళ్లు ఎవరూ నాజోలి పట్టించుకోలేదు చూచారుగా. కనుక, నన్ను పైకి పంపండి వెళతాను." అన్నాను.

"బలేవాడివే! నేనా పంపేది. నాకా శక్తివుందని నీవు నమ్ముతున్నావా! ఉంటే ఈ దేవుళ్ళందరూ ఎందుకు పారిపోయారు నిన్ను చూడగానే. కావాలంటే భూలోకం పంపిస్తాను. పో" అన్నాడు.

"వద్దు స్వామీ నేను భూలోకం పోను" అన్నాను.

"పోనీ నరకానికి పంపండి. భూలోకంలోకన్న అక్కడే సుఖంగా ఉంటుందట" అడిగాను.

"బలేవాడివే. నిన్ను నరకానికి పంపడమా! నీ పేరే ఆ లిస్టులో కనీసం చివరగానైనా లేదు. నిన్ను అక్కడకు పంపిస్తే నీ వెనుకనే నన్ను పంపిస్తారు" అన్నాడు.

"అయితే దయచేసి నన్ను వదిలిపెట్టండి" అన్నాను.

అక్కడనుండి బయలుదేరాను. ఈ సారి ప్రయాణం చాలా హాయిగా వుంది. అనేక తేజోమండలాలు దాటాను. సూర్యమండలాలు దాటాను. తేజోమండలం చేరుతున్నాను అక్కడకు వచ్చాక ఒక బుద్ధి పుట్టింది. నేను ఎంతదూరం ప్రయాణంచేశానో, ఆ సృష్టి అంతా యెంత అందంగా కనిపిస్తుందో చూడాలని కోర్కె కలిగింది. వెనుతిరిగి చూచాను ఓహ్! ఎన్ని లక్షల కోట్ల నక్షత్రాలు, తారలు, సూర్యులు, చంద్రులు. ఏమి అందం. ఒక్క అడుగు ముందుకువేస్తే పరమాత్మ సన్నిధికి చేరేవాణ్ణి కాని ఒక చిన్న కోర్కె .. ఒక్క వెనుకచూపు

నన్ను విసిరివేశాయి. తిరిగి నా ప్రాణం రయ్యినవచ్చి శరీరంలో ప్రవేశించింది.

కళ్లు తెరిచి చూచేసరికి, పడిపోయి వున్నాను.